

Вођа Октобарске револуције Владимир Иљич Лењин је вишестраначки парламент сликовито назвао „буржоаском шталом“ и „буржоаском брбљаоницом“. Са таквим јасним идеолошким ставом је и приступио организовању државе јединства власти, отворено презирући поделу власти на законодавну, извршну и судску и укидајући вишестраначки парламент. Сва власт бољшевицима. Нико се није могао надати да ће друг В. И. Лењин наћи своје фанатичне следбенике у данашњим демократским властима Србије. Они јесу „демократе“ и демократе али мрзе парламент из дна душе. Све би, по њима, у Србији добро функционисало да нема парламента или да је он услужни сервис влади. Владаћемо попут Лењина, али без Лењина лицемерно са демократском значком на реверу. Нема тих увреда и најгорих речи које се нису сручиле на српски парламент.

Морална шамарчина

Скупштина Србије је „уско грло“ нашег политичког живота. Тамо се само „свађају“ и у општу ту халабуку уклапају се и изјаве грађана из уличних анкета који углас пљују по парламенту и по посланицима јер знају да је то пожељна и по њих крајње безопасна активност. То је „пијаца“. Ту се „троше паре“, „наплаћују путни трошкови и дневнице“, „расипа се“. Ту се „ништа не ради“. Нема тога ко не дреши каиш и учкур када треба ружити Скупштину. На наше очи се највеће слуге и кукавељи кроз нападе на парламент претварају у тигрове и побеснеле рисове. Они који се улагују, преже, преду и срећно кевћу када им ударе физичку и моралну шамарчину или их отворено јавно понизе и згазе као опушак цигарете, најједном не бирају речи када треба дисквалификовати Скупштину Србије. Знају да то нема рђавих последица. Бедне слуге дилетантски глуме слободне људе. Сада су напokon и телевизијски преноси седница парламента доведене у питање. Независни јавни сервис неће да преноси скупштинске седнице. Независни јавни сервис не прихвата обавезно упутство независног регулативног тела

РРА. РТС се, после смене Цекића, више не боји ни РРА. Дубоки комплекс инфериорности и синдром самопонижавања захватио је и посланике и парламент па преговарају са директором и уредницима РТС-а и праве радне групе уместо да предложи измене закона по којима су преноси рада Скупштине Србије обавеза јавног сервиса због чега он делом и убира телевизијску претплату.

Укидање преноса

Узгред та претплата је постојала одувек (а на овај начин се преко струјомера наплаћује од 1993-1994. а не од од 2003.) и у Србији док је нису „револуционари“ после 5. октобра укинули и довели РТС у зависност од буџета владе. Могли би посланици Скупштине Србије да, рецимо, забране на јавном сервису рекламе после 20 часова. Таква одредба важи у Француској од нове године. А у неким земљама су рекламе на јавном сервису и државним телевизијама које се издржавају од претплате одавно забрањене. Одлуку о томе да се јавни сервис сведе на две националне фреквенције донели су они који и онда и данас одлучују и предлажу медијском законодавству на челу са, некадашњим СКЈ извршним секретаром, Радетом Вељановским, који је у транзицији постао и професор на ФПН! Те су одлуке донесене и спровођене у време самог врхунца „демократских“ власти када је Србијом владала „прва демократска влада у историји“. Нико са РТС-а и из новинарских удружења није поводом овог погубног предлога прозборио ни реч. Напротив, то је хваљено да не може више бити. Међу највише успехе петооктобарске „револуције“ сврставало се укидање ТВ претплате и укидање Трећег канала. Да су посланици посланици и да је парламент врховно законодавно тело па и највиши орган власти можда би могао донети такве промене закона које би одвојиле део претплате за решавање овог проблема стварањем парламентарног канала са националном фреквенцијом или би се могло приступити преговорима са приватним телевизијама са националним фреквенцијама о могућностима преноса. Па да делови претплате одлазе заинтересованим телевизијама. Шта ће се догодити ако политичке партије, баш као некада, позову своје гласаче да не плаћају претплату? Или ако они грађани којима је стало до телевизијских преноса рада скупштине самоиницијативно престану да плаћају претплату и не могу да прихвате из демократских разлога да постоји неко изнад парламента.

Телевизијски преноси скупштинских заседања важили су као највеће демократско достигнуће онда опозиционих, а данас владајућих странака. Оно је само у једном кратком периоду било одлуком Скупштине укинута и то после три посланичка физичка обрачуна у једном дану и једног физичког напада посланика на новинара.

Смрт парламента

Пише: Милорад Вучелић
понедељак, 09 фебруар 2009 20:02

Ставити у руке право да одлучују о томе шта је а шта није важно у парламенту и шта онда треба или не треба преносити људима који су и заговорници и активисти најгоре антипарламентарне кампање представља драстичну неодговорност и глупост. Не постоји никакав независни натпарламент састављен од људи и надуваних величина који су доказане слуге и улизице, оних који „демократски“ мисле да је „парламент буржоаска штала“. Ни да су ти натпарламенти састављени од знатно бољих људи не могу и не смеју бити изнад парламента.

Оптерећивање рада парламента

Па да бацимо, истине ради, поглед на рад нашег парламента у овом сазиву. И да видимо шта се у њему стварно дешавало и никако се не може сместити у овештале пропагандне антипарламентарне стереотипе. Питање мандата посланика Српске радикалне странке и раскол који се у тој странци одиграо је знатно оптерећивао рад парламента. То је непобитно. Али до тога је дошло зато што се парламент са својим органима није отворено изјаснио о овом питању и донео јасну одлуку. Уместо тога парламентарна већина која ћути као заливена истиче да је то унутрашње питање једне странке тј. СРС-а. Како је могуће да је питање власништва над мандатима или тачније проблем владавине права постало питање унутрашњих односа једне странке? Поставља се питање да ли су посланици владајуће већине заклети на ћутање. Они не проговарају и углавном их нема у скупштини. Не зна се зашта су они уопште и чему служе. Додуше, неки су на важним приватно-државним пословима против и мимо конфликта интереса који не признају. Јесу ли они пука гласачка машина која мисли да је реч по једног министра и владе, реч самог Господа Бога? Боре ли се они и залажу ли се они за било шта? Имају ли они нека уверења? Никада у историји парламентаризма владајућа већина није оволико ћутала и држала се по страни. Људи не проговарају само чекају гласање. Ћуте као пред класним непријатељем или борци за слободу пред окупатором. Нит се за шта залажу нити било шта бране.

На самом почетку свог рада у овом сазиву речено је да ће отпочети расправа о Резолуцији о континуитету државне политике на Косову. И отада ни једне једине речи. То није на дневном реду Скупштине Србије. И онда пошто тога нема на дневном реду под повредама пословника се воде расправе о том најкрупнијем државном питању. То је једина прилика да народни представници нешто кажу о Еулексу, пузећем спровођењу Ахтисаријевог плана, формирању оружаних снага „независне државе“ Косово на територији Србије и много чега другог. И то се у Србији назива „опструкцијом рада парламента“! Укидањем повреда пословника и укидањем телевизијског преноса грађани Србије и српски народ ће изгубити могућност да било шта о овом питању чују из највишег законодавног тела.

Ни речи о кризи

Скупштина Србије је једини парламент у свету у коме није било никакве расправе о светској економској и финансијској кризи!!! О томе ни речи. Да нема повреда пословника у Србији нико не би знао шта о овој нашој и глобалној кризи мисле посланици. У америчком, и то, председничком систему Конгрес одобрава пакете мера за помоћ привреди, а у нашем назови параламентарном систему нико и не помишља да се о том и разговара у Скупштини. Да није било повреда пословника јавност и Србија никада не би знали за енормна примања разних директора и чланова управних одбора јавних предузећа. Та би се безобзирна „легална“ пљачка несметано наставила. Да ли и ова питања спадају у „губљење времена“, „непотребне свађе“ и „беспосличарење посланика“?

Скупштина је још летос ратификовала државни уговор са Русијом о гасном и НИС аранжману. Од тог тренутка то је постао закон, који се мора поштовати, али је он упорно био оспораван од неких посланика који су уз то упорно оним плачевно отужним тоном понављали „Ди су наши новци“? То никоме од наших мрзитеља парламента није сметало. Државни уговор је потписан тек на самом истеку минуле године. Да су права питања државе Србије била на дневном реду не би се о њима говорило под рубриком „повреда пословника“ него како и доликује као о тачки на дневном реду и у правој расправи. Склањање са дневног реда питања државног буџета, Косова, Војводине и светске и наше економске кризе говори јасно да ће се та питања решавати иза леђа не само посланика и Скупштине и мимо ње него и мимо српског народа и грађана Србије.

Без права одлучивања

Када је Скупштина Србије, после квалификоване расправе, прихватила амандмане посланика по којима јефтине цигарете треба мање да поскупе него оне које су већ скупље и скупе на Скупштину се дигло све живо. Буџет није оштећен ни за једну једину пару али Скупштини се оспорава право да било шта одлучи што се противи договору министара и „Филипа Мориса“. Не сме Скупштина да одлучи ништа што није

одобрио „Филип Морис“! По спољњем налогу, а због хапшења Радована Караџића, Скупштина није радила месец и по дана. Влада је са закашњењем од 45 дана Скупштини доставила Нацрт буџета очекујући од ње да ударнички и по кратком поступку изгласа најважнији државни акт, а по могућности без икакве дискусије. Влада и пропагатори антипарламентарне хајке и агесије полазе од тога да влада у парламент шаље света писма и бојје запосвести којима би се посланици могли само покорно да диве. У исто време и на истим местима, независно од тога да ли се ради о ТВ емисијама или новинама, могу се прочитати критике рада и учинка појединих министара. На то сви имају право сем посланика Народне скупштине Србије! Новинари су за разлику од посланика посегли за „конструктивном критиком“. То што је Влада Скупштини доставила само неколико законских предлога које она није разматрала, никога не интересује. У једном тренутку, на врхунцу антискупштинске хајке, у Скупштини је било једва пет законских предлога који су чекали да стигну на дневни ред. То по уредницима и новинарима наших медија не заслужује ни реч критике.

Крунски аргумент наших антипарламентараца је да се у „Скупштини посланици само свађају“. Па, треба ли посланици да се љубе и изигравају заљубљену „децу цвећа“. Треба ли опозиција да власт третира као божанство. У коме се то парламенту у свету посланици не свађају и не полемишу. Па чему служи опозиција? Треба ли је укинути? Било би крајње занимљиво када би неко објаснио како је могуће без свађе помирити посланике и странке које мисле да „треба заборавити Косово“, да „треба признати независност косовске државе“, да се „треба одрећи 15 одсто српске државне територије“, да се „против Устава Србије треба борити до краја“ са онима који не мисле тако и који се са оваквим ставовима не слажу, а уз све то поштују Устав Србије!

У историји парламентаризма ће бити забележене жестоке свађе између таквих шефова посланичких група какви су били западнонемачки социјалдемократа Венер и његов велики противник демохришћанин Штраус који су често због међусобних увреда били кажњавани и искључивани са заседања парламента. Да није било „свађа“ и упорног „ратног хушкања“ Винстона Черчила у британском парламенту Хитлер би можда својевремено несметано покорио Европу и свет.

У жестоким парламентарним борбама се успостављају политичари и лидери. У парламенту су настали Зоран Ђинђић, Чеда Јовановић, Томислав Николић, Александар Вучић, Ивица Дачић, Веља Илић... Прошли су кроз парламент и такви интелектуалци као што је био Никола Милошевић или књижевници попут Бране Црнчевића... Војислав Шешељ је као једини посланик у парламенту почео да ствара данас најмоћнију странку. Нема ниједног данашњег правога политичара који није прошао кроз парламент као „школу демократије“ укључивши и Војислава Коштуницу, Драгана Јочића, Бориса Тадића...

Укидање ТВ преноса

Пред Скупштином Србије се, а и пред Србијом, ускоро налази највеће државно искушење - Статут Војводине. Тај документ даље разбија Србију. У ДС и коалицији „За европску Србију“ постоји расположење да се тај Статут усвоји. На олтар њиховог унутрашњег јединства они ће принети и отцепљење Војводине. По најавама председника Тадића преговараће се са „леgitимним представницима Албанаца“, а то су они који су прогласили независност Косова и који сада као Тачи и Сејдију обављају функцију председника владе и Републике.

О судбини Републике Српске и ревизији и кршењу Дејтонског споразума неће ни бити речи, мада је Србија гарант тог међународног уговора. То као ни друга већ поменута државна питања неће ни бити на дневном реду, а пошто неће бити ни давања речи по основу „повреде пословника“ представници народа у Скупштини неће имати ни прилику да било шта кажу. Неће бити прилике да било шта прозборе ни о евентуалној продаји „Телекома“ или ЕПС-а. На дневни ред скупштине ће стизати само нека много „важнија“ питања од ових. И наводно ће онда „наши грађани живети много боље“.

Управо због ових тема треба што пре, изменама пословника и укидањем телевизијских преноса скупштинских заседања, спречити било какву јавну расправу и потпуно обесправити Скупштину. Није овде више реч о укидању телевизијских преноса, него о укидању Скупштине Србије. У томе наше натпарламентарне властодршце подржава и такав великан какав је и сам Јелко Кацин!

Појављују се и све гласније идеје да је потребно смањити број посланика, бар за стотину. Ови наши антипарламентарци мисле да је неко то произвољно и онако „офрље“ дошао до броја од 250 посланика. Не знају ови борци против парламентаризма да се до тог броја дошло из поштовања традиције, из потребе за равномерном регионалном заступљеношћу итд. Њихова залагања имају неку унутрашњу логику јер они сваким даном раде на смањивању Србије. Што мања Србија, мање и посланика. Ако том залагању придружимо и разлоге модерног и ефикасног пословања, лако би могли доћи до оптималног решења. Заседају само шефови посланичких група баш као овлашћени представници малих акционара и лепо гласају за предлоге владе без дискусије. Ко има већину акција, тај одлучује. Нема амандмана, нема повреда пословника. Све се одвија у малој, топлој, удобној, лепој просторији. Камере снимају, а РТС с одобрењем њиховог независног и горе описаног директора и

Смрт парламента

Пише: Милорад Вучелић
понедељак, 09 фебруар 2009 20:02

главног уредника преноси „заседање“. Највише пола сата треба да се пређе цело дневни ред. Уместо гласања подижу се плочице са написаним бројевима посланика које заступа, овлашћени акционар или шеф посланичке групе. Овим начином рада Скупштине наши грађани би коначно „живели боље“. Кацин би се с тим одмах сложио. Тако би се почело. Онда би требало важење избора продужити на осам година. Зашто проверавати вољу грађана сваке четири године? Скупо је. Онда би следили логични потези који би коначно ту вишестраначку демократију ставили на право место. Ту би нам Кацин био од велике помоћи и при руци. А тако би остварили идеале друга Ким ил Сунга - нема парламента. Пред посланицима је Драган Марковић Палма као квалификациони испит да умеју да „направе бар један клозет“. Ко не зна да направи клозет не може бити посланик! Будући да се ради о лидеру коме је ЕУ највише прирасла за срце очекује се да се ово као „европски стандард“ и озакони.

Независно од парламента

Српска парламентарна демократија се у овој особеној визији исцрпљује избором независних тела, агенција, јавних сервиса, независних регулативних комисија. Циљ је да у Србији све буде независно од парламента, на челу са владом. Сва ће се власт концентрисати у таквим и тим организацијама. Оне и невладин сектор који, поред страних пропагандних и обавештајних центара влада плаћа и издржава, владаће Србијом. Сва ће власт бити пренета у те институције и ту нико неће смети да се умеша. Парламент лишен моћи и утицаја неће моћи да их мења и Србија ће бити демократска земља без парламента.

Све ће бити независно сем правосуђа. То је крајње јединствен допринос демократске Србије светској демократији. Ту је у Скупштини донесен противуставни закон по којем се крши уставно загарантована сталност судске функције. Све судије и тужиоци поново на реизбор и пред суд владајућих партија. Дакле, све је независно изузев правосуђа! Наравно, све оно што је независно од парламента није независно од владајуће страначке групације. Од тога је све зависно и од тога све зависи. У Србији се ствара права партијска држава, уз невешто прикривени лидерски председнички систем.

Неколицина данашњих властодржаца, подржани медијском пропагандом, хоће да влада без парламента и против парламента и неће ни са једном демократском институцијом да дели одговорност за учињено и неучињено. То је њихов избор. Није демократски али је изабрано од оних којима се данас тако може и хоће. Дакле, између њих и народа неће више бити никаквих посредника. Тако ће бити и колико сутра када на врхунцу економске и друштвене кризе између њих и огорченог народа неће бити

Смрт парламента

Пише: Милорад Вучелић
понедељак, 09 фебруар 2009 20:02

никога и ничега. Само они и огорчени народ. Очи у очи. Па ко шта понесе. И то ван парламента. Онај који је то изабрао сигурно је извршио не само лош него и крајње недемократски избор.

(Текст је објављен у Печату, број 49)